

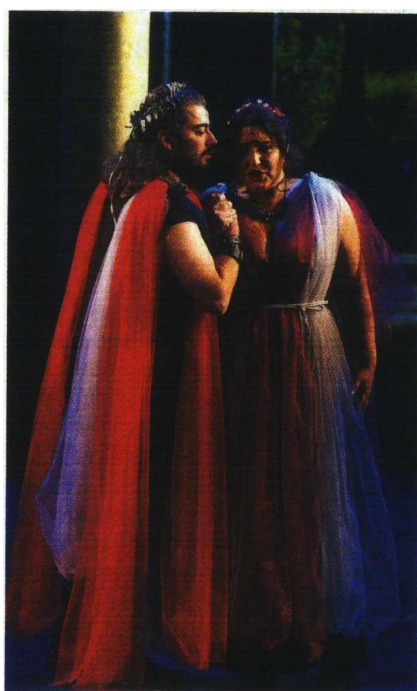
МУЗИЧКА КРИТИКА

Хендлово ремек-дело пред нашом публиком

Премијера опере „Јулије Цезар (у Египту)“, којом је 26. јануара **Мадленијанум** обележио свој дан, била је изузетан догађај

Најупечатљивија барокна опера не само у обимном Хендловом сценском опусу (оставио је за собом 46 опера-серија) него и у читавом овом раздобљу је „Јулије Цезар (у Египту)“. Она је припремила тло не само чувеним Хендловим ораторијумима (а он је непревазиђени мајстор ове форме) него и Глуковој реформи, а преко ње и даље, сценским ремек-делима Моцарта и Вагнера.

Предраг Госта, чембалиста, оргуљаш, диригент и соло певач, заљубљеник у барокну оперу, за слугом госпође **Мадлене Цептер** поставио је на Великој сцени **Мадленијанума** Хендлово оперско ремек-дело. Премијера је била на Дан **Мадленијанума**, 26. јануара, чиме је означена и 12-годишња сарадња мултидисциплинарног уметника, маестра Госте, и госпође **Цептер**, која зналачки и пажљиво бира музичке и драмске садржаје које представља у свом земунском позоришту. Хендл се приближавао четрдесетој када је створио свог „Јулија Цезара“. И, кад смо код бројки, римски цар дошао је у Египат после битке код Фарсале и било му је тада 52 године (што је у времену преласка из старе у нову еру била дубока старост); египатска краљица Клеопатра (која је била грчког порекла, о чему сведочи и њено име које у преводу значи „велика као њен отац“) имала је тада само 18 година. По египатским законима није могла сама да влада те је била удата за дванаестогодишњег брата Птолемеја XIII. Била је не само млада и лепа него и веома образована: течно је говорила девет језика. На сцени **Мадленијанума** изванредно ју је представила наша Радослава Воргић, која је управо у немачким оперским центрима исклесала своје знање и страст према бароком умећу. Фасцинантно је савладала технику такзваног праћеног речитатива, гипкост и покретљивост

Маестро Госта је „Јулија Цезара“ прилагодио савременом 'убрзаном укусу' наше публике свдећи га на трочасовно трајање, мада је оригинална поставка четворочасовна

мелодијских фраза, сјај јубилусних колоратура. У улози Цезара наступио је изузетни белгијско-италијански контратенор Сандро Роси, што је био посебан догађај за премијерну публику, ненавикнуту на ову гласовну обојеност, која је у Хендлово време високо цењена (сетимо се сјајног филма о чувеном кастрату Фаринелију). Уместо старог Цезара, који је већ прешао педесету, обријан и проћелав, како га представљају на сликама и скулптурама – Роси је млад, леп, са

дугом косом и брадом. Стално је на сцени, местимично и трчи по њој, што није у складу ни са његовим годинама, ни са положајем ни са епохом уопште, али пева предивно, извлачећи и највише тонове без фалсета у пуној динамичкој снази, као и оне из доње лаге тзв. грудног регистра.

Маестро Госта је „Јулија Цезара“ прилагодио савременом 'убрзаном укусу' наше публике свдећи га на трочасовно трајање, мада је оригинална поставка четворочасовна и управо такву видела сам и чула у Кобленцу 1990. године. Тада је Клеопатриног брата тумачио такође контратенор – у нашој поставци чули смо шпанско-аргентинску мецосопранисткињу Јулију Портелу Пињон. Дириговао је гост из Немачке Кристијан Клутинг. И наша екипа била је сасвим интернационална: оркестар „New Trinity Vagoque“ – делује и у Великој Британији и у Сједињеним Америчким Државама и у Србији; музичари свирају на копијама аутентичних барокних инструмената, што је био посебан уметнички доживљај.

Руски камерни хор „Наслеђе“ под управом Тимура Мусајева делује у Новом Саду; Институт за уметничку игру – који је читаво извођење усмеравао ка убрзанијем току – из Београда је. Редитељ Илија Ројтман је из Америке...

Сви они учинили су незабораван утисак – али бојим се да није толики труд ипак само за једнократну употребу; јер како ће Предраг Госта успети да поново сакупи ову екипу која је крајње квалитетно оживела све детаље Хендлове партитуре, а права је штета да се она не чује и у другим деловима света, јер се, нажалост, барокне опере не налазе на репертоарима чак ни светски познатих оперских кућа, а изводе се углавном, само фрагментарно, на концертима.

Гордана Крајачић